

Kis

LART

IRODALMI FOLYÓIRAT

NÉMETH DEZSŐ

Elfáradt utak

Utak lábán elvásott idő;
talpunkra ráírt csendtemető.

Nehéz komorság kora ez;
nehéz fekete vaslemez ...

Mankós gondok ostoba kora;
elfáradt utak időbocskora.

ND: Sznob keresztények

2010/6 82.szám

Kis LART az INTERNETEN! www.kislant.hu

Németh Dezső

Itt volt a ház

(Anyám emlékére)

Itt volt a ház benne szoba és konyha volt
itt volt a nyár az égen karcsú hold honolt
a házban asszony főzött s néha énekelt
de csendvilág várta és némán útra kelt
Voltházat por lepi a konyha csupa csend
csendvilág ahol néma csendbogár kereng
kiált valaki: a csend útján vágyik el
egy madár hoz álmot; megbotlik föl se kel...
Éj volt a ház: éjszoba és éjkonyha volt
tél ült a házra hol pókháló-hárfa szólt
voldidő megállt nem jár árnyék se soha
nincs-idő kering hallgat a kertcsoda

Neve sincsen már a semmi nyelte el
kiált valaki: de senki sem felel

Régi Tóti emlék

Volt temetőkert mélyárok sáros út
volt szula-réten ásító néma kút
ott lilán csillogtak fürtös orgonák
és rétszélőtől sírtak fűzfaciterák
Ott éltek kékálmú szilvafák között
a madarak és mikor felöltözött
a nyár – a fészekben kismadár
álmodott hogy egyszer messze száll –
Volt út dűlőút – Hová visz el?
Volt madár elrepült – Hol énekel?
Merre terem a szél? Hová fut el?
Ki mondta meg hogy végül menni kell?
Kifogyott élet – árva lélekút
elbotlott botja sehová se jut

Elnémult madár

Elveszett voltak: voltak valaha
kiábrándultak – nincsenek soha
aki keresi elmúlt magában már –
Egy törtszárnyú elvágó madár
álmában hajóra száll a tengeren
lengő vitorlaszárnyon megpihen
körötte sűrű még a némaság
följön a Nap az égi fényvirág –
Morog a tenger: ráüvölt a szél
fénylábú reggel mászik – messze ér
kiábrándult már – nincs madár soha
kihullt fészekből éj-álmocsoda
Elveszett voltak: voltak valaha
elnémult madár csöndfészek otthona

Szarvassá változott holdasszony

Átszúrja éjszakaleplem csonttűvel
agancsos rohanású csodaszarvas:
Ásványból vagy! Csillag-hiába nyargalsz...
Meggzólal éjjelem csöndhegedűvel...

Ernyedt húrjait megfeszíti a hold
hangtalan zenével árad át csöndje
szívemen és örökre elrendelve
már kiált felém egy tűzmadár kobold

Istenfáról szétáradt lángtollait
világnagy szelek hozzák le a földre
éjszakaleplem hamuvá perzselik –

Szarvassá változott holdasszony rohan
szétáradt éjbe változó időbe
viszi a csöndömet halott boldogan

Lelkes Miklós

versei

Haza

Költősereg áltatta égi tájjal
 önmagát, s népét: hamis dal-hazával.
 Hitte? Nem hitte? Ezerféle útnak
 végén sokszor egyszerű sír. Hazudtak,
 vagy megtévedtek. A haza keret csak, –
 de hidd másnak, ha netán önmagadnak,
 úgy esik jól! Amit valóság tölt meg,
 olyan keret csak. Ritkán szemgyönyörnek, –
 de látón nézz, s a szemed visszaretten:
 árulás, hitványság, míg egyre többen
 új hordókról hazáról szónokolnak
 híveiknek, ötvenhatos bolondnak,
 ki mára már belegárgyult egészen
 az „úgy volt”-ba, – pedig nem úgy volt,
 mégsem!,

s menj tovább, vissza, s egykettőre látod
 a világháborús-borús világot,
 s nagy keretben sikoltó szívre lépnek,
 veszett állatként a keretlegények!
 Persze, nem egy közülük hitte: szentség,
 haza-érdek a tett embertelenség...
 ...de te, amikor azt a „hazát” véded,
 már többet tudsz, – s nincs benned
 szégyenérzet?!

No és tényleg hiszed: csak az a fránya
 francúzoz francúz volt, aki csinálta,
 azzal az álszent ángliusz pipással,
 Trianont?! Sohse téveszd össze mással,
 az igazat! Ó, azt magyar is tette,
 az a sok érdek-labancos ebecske!
 S ál-kuruckodó díszmagyar-leventék
 önérdéken gombolták a mentét...

A múltra úgy nézz: a jelent is nézzed,
 s nagy keretében a tájat megérted,
 a mostanit! Múltból áthozott rosszat,

ostobaságát olcsójánosoknak,
 s kis nyálas fickókat, képük naponta
 a képernyőt pocskékul rúttá rontja,
 s ki ledolgozott annyi-annyi évet,
 arról öntelt-tiszteletlen beszélnek...
 Vagy neked ez kell?! Ez a papagáj-kórság?
 Valóság-show-s, megvetendő valóság?
 Ál-jogállam-hazája tolvajoknak,
 akik hülyének néznek, kirabolnak?
 Egyik sunyít, – s mivel bátrabb a másik?
 Szemforgatón egyre mellépfázik.
 Nagy cirkuszban sok bűvész-mókamester,
 s mind-mind tolakszik, elefántnyi zsebbel:
 – Ne eltűnt pénzre gondolj, plebs, te drága, –
 inkább csak csöcsös Puncimancikára!
 Egy-egy ügyet olykor feldob a Látszat,
 de jön rá kacifántos magyarázat:
 ha beadnák hat lónak, hét ökörnek,
 nem kétséges, tőle mind megdögölnek!

Haza? Mint hiszi sok tökfejes zöldség,
 hogy a haza csak parancs, kötelesség!
 Sok nagynevű illet mond, de ne dúlj be:
 hány hírdobos volt már csaló vagy hülye!
 S hány volt olyan, kinél szerét vehették:
 hülyét játsszon, mivel megvesztegették!
 Kötelesség, jog, erkölcs, – sok-sok minden
 együtt adhat Hazát, mely Szív – szívedben!
 Hazát, mely nem csupán parancsnokolgat,
 ritkán adott, s csak percekig a holnap...
 Nem hiszed?! Vedd elő a történelmed,
 s ne hazugságnak adjál közkegyelmet!
 A tömeg gyakran oly kapkodós fajta,
 s szólamok színes rongya eltakarja
 szeme előtt mi igaz, és a gaznak
 tapsolni kezd, hazug szót hisz igaznak,
 ha elbutítják, igen, vedd csak észre,
 miként ijeszthet lelki szegénysége!

Nekem nem kell cukros ígéret-máza
 (mindegy akárhány millió imádjá!)
 hamis hazának. Igazi hazám ott van,

jelenen túli távol-holnapokban.
El nem érem, de nagy tükörben látom:
utat mutat feléje Csillagálom,
Csillagálom, egy szívpiros varázslat,
amit kegyetlen jószág olykor áthat, –
áthat, ha kell, s kardok fényéle rebben,
villan álomban ébredő szemekben...

...az a Haza, lehet, csak akkor lesz meg,
ha majd hullámzó csillagvégtelennek
partján Te állsz, büszkén, ébredő Álom,
s Ég Földet áld lélek-dal koronádon.

2009

Marionettek

Rongyos mundér, vérszívó tetvek...
Álltak fásult marionettek.
S intett a Kéz: – No mire vártok?!
Ássátok azt a lövészárkot!
S küldte a Kéz pökhendi tisztjét
(parancs kínokra gúnyt köpött szét),
s hozott káplárt, anyázó bunkót
(nem kétséges, hogy addig hún vót...).
Gépfegyver gépelt, vérre vágyon:
– Csak ennyi vér van e világon?!
S intett a Kéz: – Támadás! Rajta!
S így szólt a Száj: – Ez hősi fajta!
Ha így, ha úgy...marionettek
nagy hómezőn sok vért vesztettek,
sok életet, sok kart, meg lábat, –
s utódaik még ma sem látnak
picit messzebb. Baromként néznek,
s tapsolnak bűnös Szájnak, Kéznek.
Rájuk tekintsz, s elveszted kedved,

mert még mind-mind: marionettek.

2009

Haldokló rózsák

Láttad-e már haldokolni a rózsát?
Elmúlása álmos-gyönyörűszép:
kigyúlnak mind az alkonykerítések,
és szín és illat kéri a mesét.

A nincs megy át az eltűnődő Nincsbe,
s a darázscsend rezgő pilláin át
szétnéz, nevet, majd felzokog a tündér,
s növvő árnyakból épül új világ,

s lázít, s nyugtat békétlen furcsa béke,
majd félsötétben velünk szembejön
rózsa-elmúlás, legyintés, csodálat,
büszke bánat, hulló szirmú öröm.

Minden virágban vágyak haldokolnak
és szépségükből fájdalom ragyog.
S ki hisz bennetek, tiszta ég-örömben
tündöklő, léten túli csillagok?

...mégis, ha nyárban este lesz, s a kertek
összeolvadnak, nyílik titkos út,
sóhajt a kő és elvesztett csatákat
számlálgatnak lélekmély háborúk,

s nagyhirtelen volt-életed megérted:
sóhajtó kőre szírom hull – a szó,
s feláldoz minket égő rózsá, álom,
s olykor a szív – békéért lázadó.

2009

T. Ágoston László

Az arany fülbevaló

Meleg este volt. Már a nyolcat is elütötte a nagytemplom toronyórája, de a nap még mindig ott ragyogott a szomszéd ház kéménye mellett. A falak úgy ontották magukból a meleget, mint télen a cserépkályha, ha jól megöntik koksszal. Koks... Hol van az már? Még a férje is élt, amikor átrakatták a kályhát és beépítették a gázégőt. Tisztább, kényelmesebb. De azért a koks melegé mégis csak más volt. No, meg egészen más télen az a hús - huszonegy fok a lakásban, mint nyáron ez a huszonnyolc. Ilyen hőségben nemhogy aludni, de még heverészni se lehet. Hajnalban meg, amikor lehűl a levegő, megfázik az ember és törölgetheti az orrát. Az a legjobb, ha ilyenkor kinyit minden ajtót, ablakot, jó nagy keresztuzatot csinál, aztán ha egy kissé lehűlt a levegő, bezárkózik és csak a kert felől hagyja nyitva a felső, bukó ablakot.

Régen, amikor még a szülei is éltek, nyáron nyitott ajtónál aludtak. Ott volt a két erős férfi, az apja, meg a férje, a tornatanár. Ketten akár egy ökörrrel is elbántak volna. Most meg itt van ő egyedül, a negyvenöt kilós vénasszony... meg minden ajtón a három zár.

Kinyitott minden ajtót, ablakot, aztán vette a kis karkosarát és elindult a kertbe, hogy megnézze, érik-e már a borsó. Ezzel is sok pénzt meg lehet spórolni, ha a zöldségért nem a piacra szaladgál. Közben átköszönt a szomszédoknak. Mindkettő a kertjét locsolta.

Jócskán besötétedett már, mire megtelt a kis karkosár és a fájó derekát tapogatva behúzta maga mögött a kert-

ajtót. Mi tagadás, elfáradt. Így hetven év körül gyakran megesik ez az emberrel. Gyors zuhanyozás, aztán zsupsz az ágyba. Ha szerencséje van, alszik reggelig. Ha nincs, addig, amíg meg nem fájdul valamije.

Az utcai szobában aludt. A másikat afféle emlékszobának rendezte be. Ott laktak hajdan a szülei, és abban halt meg öt évvel ezelőtt a férje is. Régóta bajlódott már a szívével szegény, de erre a gyors, kegyetlen halálra a legvadabb rémálmaikban sem gondoltak volna. Ebéd után lefeküdt egy kicsit sziesztázni. Nem volt ebben semmi különös, az utóbbi időben gyakran megtette. Egy kicsit pihent, aztán minden ment tovább. Ő meg ott sertepertélt körülötte. Éppen mosogatni készült, amikor olyan furcsa, halk hangon odaszóltotta;

– Juliskám, légy szíves, gyere ide picinykét! Ül ide mellém!

Odaült mellé, megfogta a kezét és várt. Azt hitte, valami fontosat akar mondani. Valamit, ami csak kettőjükre tartozik. Aztán egy érthetetlen suttogó hang, vagy sóhaj, és elernyed a férfikéz szorítása. Ennyi volt. Először fel sem fogta, mi történik. Perceken át csak nézte, még sírni se tudott.

Eltette őket, de az emlékük ott maradt. A képek a falon, meg az albumokban. Az előszobában az apja fokosa, amivel egykor kirándulni ment, a vitrinben a férje érmei, a konyhában az anyja téstaszedő kanala... Olykor éjszaka, ha elkerülte az álmot, átment az udvari szobába és leült az ágy szélére. Beszélt hozzájuk, és ők válaszoltak. Bolondnak néznék, ha ezt elmondja valakinek, ezért hát hallgatott, mint a sír, de soha se használta volna azt az ágyat, nehogy ráfeküdjön valamelyikükre.

Az utcai lámpa bevilágított az

ablakon. A fény éppen a szemébe sütött. Felkelt hát és megigazította a sötétítő függönyt. Amint az ablakkal bíbelődött, megreccsent az ágy. Hirtelenjében el se tudta dönteni, hogy az övé, vagy a másik, a belső szobai. Faramuci dolog – gon-dolta. – Mitől rec-seghet egy ágy, ha nem is fekszik rajta az ember? Lehet, hogy Ők? No nem, ez már tényleg az ép ész határát súrolja...

Felkapcsolta az éjjeli lámpát. Nem félt, hiszen ha Ők, nincs mitől tartania. Senki. Semmi. Átment a másik szobába. Egyenesen az ágyhoz lépett. A pléd alatt dudorodott valami. Valami olyan, mintha egy emberi test lenne. De hát a szellemeknek nincs kézzel fogható, emberi testük!... Ő legalábbis így gondolta. Hát akkor meg hogy van ez? Megfogta a takaró csücskét és lerántotta az ágyról. Nem félt, mert tudta, hogy Ők hárman vigyáznak rá. A látványtól mégis meghök-kent. Egy nagydarab nő feküdt ott fekete szoknyában, babos kendővel a fején, a lábán elnyűtt tornacipő. Így fekvé is hatalmasnak tűntek a mellei.

– De hát maga nem is az anyám! – kiáltott rá izgatottan. – Mit keres itt? – És sikoltozni kezdett.

– Nem hát, de biz' Isten elküldelek hozzá, ha azonnal be nem fogod a pofádat! – mondta az a bizonyos valaki és felült az ágyon. – Kussolj, vén kurva! Hallod? Kussolj már! – folytatta egy nőtől szokatlan hangon és lomhán föltápász-kodott.

Az asszonynak tátva maradt a szája a meglepetéstől és remegni kezdtek a lábai. Lehet, hogy nincs is egyedül ez a nő? – villant át az agyán – És ekkor eszmélt rá, hogy itt valami egészen más történik, mint amire ő gondolt és ettől a nőtől, vagy akármitől félnie kell. Addig-addig hátrált, míg neki nem ütközött egy

széknek és lerogyott rá. – Én... én... – makogta. – Kérem, ne bántson!

– Bántson téged a rossznyavalya – mondta a másik. – Leteszed az asztalra a pénzedet, meg az aranyaidat, aztán alhatsz tovább, nyanya! No, lássam azt a kis pántos ládikádat!

– Honnan tudja, hogy...? – hebegte az öregasszony, és elindult a szekrény felé.

– Kuss, mert hókon váglak! Itt én kérdezek, jó?

– Jó – mondta kényszeredetten –, de a villanyt...

– Hagyd békén azt a kurva villanyt! Az én zseblámpámnak sokkal erősebb fénye van. Látod? – és a szeme közé világított.

Reszkető kézzel nyitotta ki a szekrény ajtaját. Mélyen betúrt a fehérnemű alá és elővett egy díszes faragású kis dobozkat. A nő kinyitotta, kivett belőle egy vékony arany láncot, meg két gyűrűt és az asztal-ra dobta.

– Ennyi? Tantó néni, ennyi? És azok a bazi nagy fülbevalók hol vannak? Csak nem vágta be őket a zaciba?

– Nekem nincs... – zokogta – csak ami a fülemben van...

– Hazudsz, vén ribanc, hazudsz! Én meg addig ütlek, míg elő nem adod. – Ezzel a két karjánál fogva fölemelte az asszonyt és a falhoz vágta. Ő meg akkorát sikoltott félelmében, fájdalomban, mint eddig még talán soha életében, s mire újra ráemelte volna a kezét a betörő, a szomszédok már ott kurjongat-tak az ablak alatt. Nem volt más választása a hivatlan vendégnek, felkapta a kis díszdobozt, a keblébe rejtette, aztán gyakorlott mozdulattal, egyetlen rúgással széttörte az ajtót és a kerítésen átugorva menekült a kerteken át.

Az ajtó roncsait félretolva érkező szomszédok lefektették a minden tag-jában reszkető öregasszonyt, vizes boro-

gatást raktak a fejére, meg a két karjára, mely kék-zöld lett a szorítástól és a dup-lájára dagadt. Aztán kihívták az ügyeletes orvost és értesítették a rendőrséget. No meg, hogy el ne felejtsem, pillanatok alatt szétkürtölték az utcában, hogy az éjjel betörték a Petri tanító néni házába és elrabolták a fülbevalóját.

Néhány percen belül megérkeztek a rendőrök. Maga az ügyeletes tiszt is kiszállt helyszínelni, hiszen egykor őt is Juliska néni tanította a betűvetésre. Fogadkozott is szentül, hogy ha soha senkit, de ezt a furcsa külsejű betörőt elkapja és móresra tanítja, ha addig él is! Annál is inkább, mert nagyon sok nyomot hagyott maga után. Van legalább tíz-tizenöt tiszta ujjlenyomat, a kertben lábnyom, sőt az egyik szomszéd látta is, amint átugrott a kerítésen. Személyleírást tud adni róla. Gyerekjáték lesz a betörő csuklójára kattintani a bilincset.

Nem telt bele egy hét, hívták Juliska nénit a rendőrségre, hogy azonosítsa az elrabolt tárgyakat. Protekciója lévén az említett rendőrtiszt révén buszoznia se kellett, bevitte a kapitányságra az egyik éppen arra járó járó kocsit. Minden megkerült; a nyaklánc, a két gyűrű, a kis faragott doboz, sőt még a nyugdíjából maradt ötvenezer forint is. Az idős asszony hálálkodott a régi tanítványnak, és a fejét ingatva megkérdezte tőle:

– Ha nem hivatali titok, megmondhatnád fiam, ki volt az a nő!

– Meg én, tanító néni, de üljön le, mert leülteti a meglepetés! Csak első látásra volt nő az a betörő. Valójában férfi a gazember. Egy igazi galád és kegyetlen garázda csavargó. A Fekete Pista. Tetszik emlékezni rá? Ő is Juliska néni tanítványa volt harminc évvel ezelőtt.

– Ó, a mihaszna, beste kölyke... –

ámult el az öregasszony. – Már hogynem emlékeznék rá, kétszer meg is bukott, pedig külön korrepetáláson is foglalkoztam vele. Már akkor is jobban érdekelte a csibészség, mint az egyszeregy. Így érthető, miért tudott úgy a falhoz vágni, hogy a lelkem is majdnem elhagyott, meg széttörni azt az erős ajtót. De még ilyet, hogy női ruhában...

– Ez volt az álcája, meg végül is a veszte. Hónapok óta kerestük már azt a betörőt, aki női ruhában surran be a lakásokba, de egy férfit meghazudtolóan erőszakos és durva, ha rajtakapják. Most végre lebukott. De ha már itt van, Juliska néni, én is hadd kérdezzek valamit. Talán fontos lehet a nyomozásnál. Annak idején, amikor bennünket tanított, volt egy pár olyan nagy karikás fülbevalója. Hatalmas volt és gyönyörűen csillogott. Meg nem tudnám mondani, hány karátos lehetett, de nagyon sok. Azt rebesgették akkor, hogy egy vagyont ér. A tanár bácsi rokonaitól kapták Amerikából. Úgy tudom, ez a Pista is azt kereste magánál.

– Igen ezt emlegette ő is. Bolond fiú... – mosolyodott el az öregasszony. – Neked bevallhatom, hogy az a bizonyos hatalmas fülbevaló is csak első látásra volt arany. Igaz, hogy a férjem unokabátyjától kaptam, kaptuk, aki ötvenhatban disszidált és New Yorkban telepedett le, de soha sem lett belőle milliomos. Az a híres fülbevaló igazi trombita réz volt. Hetenként szidoloztam... Ha jól emlékszem, végül az unokahúgom lányának adtam ballagási ajándéknak. Hozzá jobban illik, mint egy vénasszonyhoz. A Fekete Pista ezért csinálta ezt az örültséget? Nem csoda, hogy újra megbukott.

Glász Gabriella

Téli álom

Testmeleg-langy tavakban
fürdeni meg zaffiros hajnalokon,
fagyott cseppekben borzongani
bele a végtelen önpusztulásába,
ahogy a fjordok mentén visszatüremkedő
hullámok teszik.
Mindenki beleolvad a hússűrű éjszakába,
és reggel úgy támadnak fel nedves
álmaikból,
mintha az a nap lenne az utolsó.
Mert valóban az is: az utolsó alkalom
arra,
hogy egész életük
megválaszolatlan kérdéseit
letegyék a lét oltára elé.

Kulimár János

Véremben oldódnak

Sorsom zaklatott festője
szakadt képek felhőin
álmodja életem.
Virrasztva
éjszakák zsongó muzsikáján
tündöklő jövőt rajzol.
Zokogó hullámokon
gázol át a tenger,
véremben oldódnak
a sírkövek.

Sárközi Árpád

A szabadságnál is szabadabban

*Néhai mesterem: Gyermán István Liszt-díjas
hegedűművész emlékére*

Amikor eljátszottam KAYSER
Huszonegyedik etűdjét,
Egyhavi „kihordás” után
A Tanár úr fölállt kihúzta magát
Ünnepélyesen kezet rázott
„Mától kezdve kollégának tekintelek
Ez az etűd a vízvázasztó”
S meghívott egy „pofa” sörre
Elmondta közben hogy álljak a
Glóbusz sarkán
Mikor hogyan szól a hegedű,
Hogy a hangokban benne legyen
A rónák nyíltsága, a tenger moraja
Az alpesi magaslatok üde levegője
Ha majd az égi KARMESTER int nekem
Te következel ugye Tanár úr?

Az égi palotában eljátsszuk ismét
Együtt azt a duettet, és benne lesz
Ismét a rónák nyíltsága
A tenger moraja, s az alpesi
Magaslatok üde levegője
A szabadságnál is /sokkal/ szabadabban!

Csak emberül...

„Véreim ti dübörgő ezrek
Tagadjatok meg mégis-mégis
Én a tiétek vagyok”
Ady Endre

Néhány verset nemzetem
Csak neked nemzetem
/belső/
Parancsom szerint
Kell/ett/ itt élnem

Németh Erzsébet

Víziók...

Uram, engedd
 hogy a világ rám
 egy pillantást vessen...
 míg kék őszi fátyolba
 hullik le testem.

*

Szemem lecsukva
 éjszakai erdő.
 Fekete sóhaj
 bársonyszirmait
 földre szórja a szél.

*

Hull a múlt:
 repedt vakolat
 omlik,
 összegabalyodott
 ág-éveim mögül
 sápadtan
 néz a Nap.

*

Zord ez a tél...
 Mérges ebként
 vakkanó hajnal
 rebbenti fel
 varjakká vált gondolataim.

*

Miféle élet ez,
 miféle macskakölyök-élet:
 megtartanak, eldobnak,
 mi lesz az ítélet?

*

A sors szívünkbe
 naponta keresztet ácsol.
 Hallgasd: micsoda
 égi idők mestere kopácsol,
 míg valahol
 egy játékkaszinóban

kipörgeti halálunkat
 a Végzet.

*

Mikor a tavasz
 nyitva felejtí ablakát,
 kíváncsian nézem:
 mi újság odaát.

*

Ez most a hetedik nap,
 lélekrengések hetedik napja.
 Ünnepeljete emberek,
 élteteket felragyogtatva!
 Nem biztos, hogy a nyolcadik eljön –

*

Felébredtél ösztöneimben,
 riadtan hagyom el
 érted a tavaszt,
 s hanyatlok bele a nyárba.
 Még nem sejtve,
 hogy eme örült ölelésnek
 pogány tűzétől
 leszek egyszer árva.

*

Úgy néztem egykor az embert,
 ahogy gyerekként szokás:
 földre hullt apró csillagot,
 benne égi ragyogás.

Úgy látom ma már az embert,
 ahogyan küzd, ahogyan él:
 naponta gyújtva meg szívét,
 hogy legyen körötte fény.

*

Ragyognak a fény rojtjai,
 begyógyult az idők sebe.
 Bánatkék emléken pihen
 Isten világnyi szeme.

Németh Erzsébet

Holdnélküli az éj

Megáll szívünkön az Idő.
Arcunkon holdnélküli éj...
Fáradtan lezuhanó csönd.
Rögök, kövek ítélete koppan,
csodák, fények lázadása döng...
Vérekes szemünkben a múlt.
Gyermekmagad is elhamvad benned,
nem menekülhetsz álmaid mögé.

Arcunkon holdnélküli az éj.

Baráti Molnár Lóránt

Sorok a báródombi tanyáról

Naponta erre száll néhány madár:
cinege, sármány, feketerigó,
s nyílként repülő seregélyek,
akár a sűrű őszi esők
és távoli csermelyek, őszei zajok:
a tél jég-lovasai közelednek...

Naponta itt ébredek, virrasztok
éjszakákon át; állok a
szőlőtőkék között. Innen
messzire látok.
Színek jönnek: a bíbor, a fal-
fehér, holnap venyigék
vörhenye ijed föl,
fák lépkednek felém az erdőből;
árnyékom fölējük hullik...

Barcs János

Piros rigó

Nyugtalan vénám
paráználó vére,
megfesti majd a
földet feketére.
Dércsipkés éjszakák,
égi sarkok,
csak tudhatnám, hogy
tőlem mit akartok?
Mert a lángcicomás
áradatban,
kezdi okádni tüzét
a földkatlan; –
s piros rigó leszek
megfoghatatlan;
én az élők között
holt-halhatatlan
s muzsika száll majd
utolsó dalomban
ahol a sírásók
ásó nélkül ásnak,
mert soha se hittem
az elmúlásnak.

Barnás Márton

A B-terv

Nem fárasztanék senkit azzal, hogy egészen pontosan mi a tervem. Csupán annyit jegyeznék meg nagyon halkán, s tulajdonképpen a legapróbb betűkkel írva, hogy az abc (merjünk nagyot álmodni: ABC) minden betűjére van tervem.

Különb is, van nekem ez a nagyon kedves barátom, akiről senki nem tud semmit, sőt, még én sem, nem találkoztunk soha, nincs is egymáshoz úgy közünk, ahogy a barátoknak szokás. Mégis, a szó valami nagyon fontos értelmében jobb barátom ő a legjobb barátomnál. S ilyenkor végtelenül kedves Feleségem felemeli hangját, nem létező arcomon pedig ekkor csattan először a valóságban valószínűtlen formát öltő pofon. Természetesen egy szavamat se higgyék el, gyakorló férfiként, íróként fenytésre szorulok, ez tény, de Nejem tenyerével simogat, szavaival cirógat, s csak én büntetem magam önmagamban (esetleg a barátom szívében) jelenlétemmel. Vagy egyáltalán: létezzem, ajjaj.

Szóval. Arról van szó, amit Feleségem joggal nehezményezhetne. Nevezetesen: a férj legjobb barátja a feleség. Mármost a férj jobbik fele. Feleségem az én jobbik felem. A feleség. A teljesség-feleség. Ami két ember szerelmében, vagy épp barátságában valósul meg. Feleségemet mindig megnyugtatom, ne haragudjon az én kedves barátomra, mert ő tulajdonképpen nem is létezik. Minek legyen a Feleségem féltékeny valaki barátságára, aki nem is létezik? Na, ugye. Felesleges. Az én kedves barátom neve Klaus Molotov, de a szerettel

csak Kornéliának hívják. Klaus, bár nem létezik, jóval előbb jó néhány létezőnél, élő, hús-vér embernél. Annyira nem létező, hogy az már jelenvaló. Különb is, az én életemben, szívemben, gondolataimban sok halott jelenlévőbb, hangsúlyosabb szereplő, mint rengeteg élő. Mármost rengeteg élő élő. Klaus Molotov (ha talán zavarosan is fejezem ki magam, vagy nem vagyok tiszta, de az én elmém nyilván nem is tabula rasa) azért a legjobb barátom, mert ő nem létezik, s ez jelen helyzetben előny. Nálam előny. Így már, csupán azáltal is igazán élhet, mert én őt tartom a legjobb barátomnak. Szívemben igaz barátom. A barátság élet, s éltet. Tudjuk az Írótól, hogy van az élők, valamint a holtak világa, s a kettő között a híd a szeretet. Ha Klaus legalább halott lenne! Vagy élő... Esetleg mindkettő... Bár, ha jobban belegondolok, ez a kijelentés még igaz is. A gondolat a valóságban, valóságomban is létezik.

Az A-terv az Istené. Beír az élők könyvébe (na jó: Élők Könyvébe), életemmel, szabad akarattal ajándékoz (na jó: ver...) meg. Utamra bocsát. Életembe bocsát. Közben pedig, s főleg a legvégén – bocsánatot kérek. Én kérek elnézést. Én vagyok a felelős. Sőt, nemcsak magamért, hanem a szeretteimért is felelős vagyok. A barátaimért is felelős vagyok.

Az én tervem a B-terv. A B(arát)-terv. Mit kezdek az életemmel? Mit kezd velem az életem? Megbarátkozunk-e egymással? Szeretnék abban hinni, hogy igen.

Sz. Szécsényi Barbara

Semmi kék

„A versekbe csomagolt fényt
szeretteidtól szívta el”

Végh Attila: Valahogy így

a szavak selymeit
tehettek volna másra
te akartál selymeket
megadásra szült állatot
terelni körbe

ujjhegyed kerek világot rajzol
hiány vagy
leválsz a rajzról:
képtelen tudnál csak lenni

alakod ócska malmán
különb szívet szeretnél
hajtani valami jóra
– kikötsz a versnél –
haladsz – hiszed

könnyebb gyökérrel tudnál-e menni
s nyugóra tenni halottaid fejét?
rád néz az ég: sirat
semmi áhítat
semmi kék

Mormoló

(el kell hogy bújtass éjszaka
a gyász fölött kopik a fényem)

Hóba mártom arcom
– ebben az ürességben –
nehéz a tisztaság.
Húsom az összetört idő
a csontok lélegzet-puhák.

(fújj ki magadból átok-erdő
dagassz öledbe jó-meder)

Ácsorgásaim között
elsüllyedt a föld.
Merről nőttek arcok?

anyám te öld
bennem a kiáltásokat

Nevező

Te, aki ködökben kerested.
Én, aki poklokban találtam.
Mi, akik elvesztegettük
fényünk a feltámadásban.

Ötvös László

Fény és hangja

Bizonyosan a megfényesedett
út-ösvényen sétálok,
félévszázadot meghaladta,
mióta csendesen itt járkálok.
A novemberi pajkos napfény
pajtásként közelít, s karol belém,
kacagva szinte repít, kezemben
a fénytartó, és az Ige felém
száll... megyünk a találkozóra.
A temetőben a Fény súgja:
Minden fény – a tied is – emlékeztet
a fényesség titkos Forrására,
Ki áthatja a Kárpát-medencét,
s életet terjeszt az öt világra...

Berekfürdő, 2009. november 4.

Csillag Tamás

versei

tenyeremen törött plomba

tenyeremen törött plomba
pocsékba mennek a percek
egy megkergült mérőóra
se tudja hány watton szeretlek

ha szerelmem áram volna
és szívem konvektor lenne
aki fázik melléférne akkor
s többé sosem dideregne

húst főzünk, meg babot...

ha üres hasú az este
húst főzünk meg babot
teleírt papírokon alvó
proligyerek vagyok

minden versem macskakő
nem tudni hova jutok
ha üres hasú lesz az este
húst főzünk majd és babot

szelíd mosolyom mögött...

szelíd mosolyom mögött
tegnapi hitem átbukik a mába
szorított öklömbe bújik
ujjaim dadogása

ajkaim közt sziszeg a szó
fogaimban reped az amalgám
aprópénzre váltott álmok
hevernek szilánkokban a járdán

rácsosak az esték

sörényes évekkkel futottam
mára betörtek minden eszmét
vágymaim fáradtan hajtanak
haza rácsosak az esték
minden csupa szálka szilánk
mezítláb szaladnak a napok
felszisszen reggel és üres
zsebekbe nyúl a viharsarok

csak megmaradjak

talán a hús gyönyöre vezet nem
tudom a másik saroknál mi vár
élek mint éles kis kavics mit
folyton odébbbrúgnak a járdán
munkába is biciklivel indulok
napjaim mint küllők forognak
félrenyelt szavaim morzsáлом
el lassan csak megmaradjak

melósok

az ín feszül
izom sajog
csak szívják a
vasporszagot

kezük alatt
szikrák rögök
percek múlnak
a nyomor örök

Móritz Mátyás

A bujdosó

Vannak akik ismernek, de Te még nem
– nehéz lenne benned látnom az idolt,
egyszer sem voltál egyetlen reményem
ha adtál is valamit: egyszeri volt
Bújsz előlem, mint patak a fák között
nincs könnyed, ha belém mar a csonthideg
kényes embernek hiába öltözök
– meztelen vágok neki a semminek

Hagysz az elcsöppenő vértől ragyogni
vakmerő reménnyel téged szeretni
ájulásig körülöttem forogni
földdel és az egekkel keveredni
Nem áldasz két kézzel, se takaróval
nem hallgatsz meg, – más aki hozzám beszél
küzdök csak rossz álommal, és (forró) karóval
– kerülgetsz, mint az üres, -fekete szél

Vannak akik ismernek, de Te még nem
úgy látszik minden tévedésem kevés
lehet: későn tudom meg: téged, végleg
szeretni akarnom: kísérletezés
Hagyod sorsom szárnyait kavarni
hagysz millió csillag közt magányosnak
hagysz beváltatlan álmokra hallgatni
hagyod hogy a záporok ronggyá mosnak

Bújsz előlem, – rejtőzöl mint az öröm
amit szívesen követelnék, – ha van
legszentebb szolgám – helyetted – a közöny
és Te csak hagyod, hogy kínozzam magam
Nem is kell annak szenvedését kérni
ki fürdött, sorsa hevében-havában
hagyjad: szívem, szívedhez hiún mérni
a torkomig ömlő (csont)hideg magányban

Lángszellem

Ellobogott végül ifjú lángod,
mikor már zokogni sem tudtál;
tört ívű szárnyad, véresen rángott,
nem tiltakoztál, – nem haragudtál.

Érezted hogy a kín milyen tompa,
ami nem volt talán olyan nehéz;
gőgödben nem volt már semmi pompa,
talán láttad hogy az Úr rád lenéz.

Az örök megnyugvás feléd intett,
s mint a sűrű nehéz köd fogott;
fejedre kegyes sugarakat hintett,
mikor ifjú lángod ellobogott.

A halál-télnek mindent oda adtál,
Ő volt aki egyedül megértett;
el végül nem vágy nélkül hamvadtál,
hisz az örök vágy (lángszellemének)
árnya kísértett.

Baráti Molnár Lóránt

A kert

csak volt a kert nem nézi már senki
bokrának útján kígyó-csend kúszik
álmok kertje ez mégis ismered
csend-eső kertje az ég is megázik
ebben a kertben emlékek járnak
fái között dunnyog maradéknyi szél
virágok kertje már csak felejtés
ácsorog felette álombéli éj
halott madarak árnya repül
madárijesztőket riogat a szél
ezt a kertet már nem látja senki
(emlékek kertje itt kell megpihenni)

Magyari Barna

Csodák tánca

Csillának

érzelemvásznon gyönyörű rajzok
minden ábrában ott a te arcod
mert boldog órák s édeni hosszak
pórusaimba beledolgoztak

véremben csodák táncokat járnak
mikor ajkaim érintik szádat
áhított vágyam nekem a ketten
dajkálni sorsod ölembe vettem

bár a várost a holdfény erezte
kócosodik köröttünk az este
pár betűm csatként ragyog hajadon
s szívem mondatát neked hadarom

Nélküled

Csillának

elvben minden adott hogy itt légy
a verskonnektoromban van áram
nézd a hétfői csókjainkat
most mind újravarrja a nyálam

szívemben a dolgos szenvedély
nélküled szüntelen fellázad
mondd mely honlapról tölthetem le
itteni cipődbe a lábad

ha gőzölgő lelkem kavaram
te vagy a cukor a szacharin
s egy csókban piknikezek veled
a boldogság formás ajkain

de bárhogyan álmodom rólad
a szerelem itt pihen vesztig
mert hálóinged hiába hív
ha nincs benne tündéri tested

Ereim körútján

Csillának

szódeszkából készül nálam mind a sámli
próbálok lelkedben néha rá felállni
kétezer-tíz nyarán folyton veled lennék
de belőlünk múltást szőnek a naplementék

ajkam felől apró zajt hallok néhol
sejtjeim falán a csókod toporzékol
ereim körútján ketten megyünk végig
húsom rostjai az idillt újraélik

szívedbe szívembe mondd hová száll a kedd
a hétfő öt perce már más irányba ment
győri ágyadból a vers szobámba ír át
s melled hangszóróin hallgatom a lírát

Barnás Márton

Tél

tél van itt
tél van újra
levegőt venni
bátran belélegezni
szabodon kilehelni
szívet lecsatolni
különösen jó ma
elmúlt az Én
az ősszel rég
kibuggyan a szó versemből
szeretne benned minden
megnyugodni
szertesztét freccsenni
fejemet válladra hajtani
és minden fehér

Mester Györgyi

A tenger

A halászegény hevenyészve összetákolta kalyibában éledgelt a településtől távol, a tenger egyik elhagyott partszakaszán. Már nem volt olyan fiatal, hogy a családja tartsa el, de olyan idős sem volt még, hogy ő maga alapítson családot, na meg az anyagi tehetsége se volt meg hozzá. Utóbbi nehéz is lett volna tagadni, hiszen végtelenül szegény volt, csak tengődött egyik napról a másikra.

Ócska, recsegő-ropogó deszkájú bárkáján minden hajnalban tengerre szállt, felvette a harcot a háborgó őselemmel, kivetette a hálót, bevonta a rákcsapda ketrecét, birkózott a kötélzettel, tenyere össze-vissza hasadozott, gyógyult sebekkel volt teli, melyre aztán úgy rákérgesedett a bőr, mint az öreg emberekénél szokott. A tengert ennek ellenére csupán ellenfelének, és nem ellenségének tekintette, hiszen már évek óta senkitől nem kapott semmit, a tenger tartotta el, hát miért is haragudott volna rá? Azt meg csak nem kívánhatta, hogy a tenger önként adjon bármit is, rendjén valónak érezte hát, hogy meg kell küzdenie a mindennapi betevő falatért.

A tenger sem akarta őt sohasem elpusztítani, csak küzdelemre készítette, mintha csupán az akarateréjét tenné nap mint nap próbára, s lehetővé, hogy tényleg kiérdemelje, amit tőle megszerez. Ha kicsit bőségesebb volt a halfogás, új deszkákkal megjavíthatta a rozoga bárkát, vagy vehetett egy másik hálót, többre nem telt. Mint ahogyan lányra sem. Hiszen a lányok is olyan mércével mértek, mint mindenki más a világon:

van-e valamid, tehetős vagy-e, el tudsz-e tartani egy asszonyt, gyerekeket. Mivel nem volt semmije, erről csak álmodozhatott. Meg is tette, esténként.

Miután elfogyasztotta egyhangú vacsoráját, kiült a tengerpartra. És akkor minden megváltozott körülötte. A napközben haragvó tenger a szeme előtt szelídült meg. Lábaihoz csendesen simultak a hullámok, halk loccsanással futottak a partra, fáradhatatlanul igyekeztek felé, mintha őt akarták volna elérni. A selymes víz simogatta a bőrét, lágy, sós szellő borzolta a haját. Előtte hajladoztak a víz alatti bársony moszatok, mintha táncot lejténeek, kacérkodva vonva magukra révedező tekintetét. Szerette a tengert. Olyan fájdalmasan szép volt a látvány. Szemében visszatükröződött a lenyugvó nap tüze, mely lángoló vörösre festette a tenger azúr fényét, majd a hanyatló nap belebukott a végtelenbe, és a nagy víz kioltotta a tüzet. Ezt csodálta minden este, s a csendet, mely telítve volt a nászukat ülő kabócák örökös ciripelésével, a tenger mormogásával, a partra csapódó hullámok halk, egyenletes neszével, s a szelídülő langy fuvallat érzéki susogásával.

Napszálltával a tenger fölé mélyfekete lepel borult, elfedve minden rosszat, minden csúfságát a keserves életnek, s betakarta őt is. Ilyenkor aludni tért szerény fekhelyére, melyet uszadékfából ácsolt, száraz tengeri fűvel bélelt, mégis milyen jó alvás esett rajta. Csak azzal nem volt kibékülve, hogy az álom sem hozta el a mámorító, boldog érzést, melyre mindig is vágyott, átélni egy szerelmes éjszakát.

A dagály érkezével, a tenger minden éjjel kiszökött a medréből. Ő is szerette a

fiút. A napcserezette fiatal arcot, a fekete, szomorú szemeket, a rakoncátlan haját, mely olyan hullámokat vetett, mint maga a haragvó tenger. Hol a szülöttének érezte az apátlan-nyátlant, hol szeretőjének, kivel szakadatlan kívánt együtt lenni, együtt érezni, lélegzeni...A kalyibához igyekezett hát unos-untalan, de hullámai nem bírták erővel, s előbb haltak el a kagylótörmelékes parton, mint-hogy elérték volna azt.

Egy éjszakán azonban, amikor tán a hold is kirúgott a hámból, a dagály szokatlanul megnövelte a vizet. A tenger kilépett medréből és visszatarthatatlanul nyomult a konyhá felé. Nyitott ajtaján beáramlott, és körülölelte az egyszerű fekhelyet. Selymes hullámaival betakarta a fiú testét, a nedves, apró tajtékok az ajkát paskolták, s az alvó arcán cirógatva átsuhant a tengeri moszat. A fiú álmában úgy érezte, ezer lány kar öleli langyos öleléssel, nedves csókok érintik az ajkát, homlokát befedte egy szép lány dús hajzuhataga. Boldog volt. Soha át nem élt kéjes érzés töltötte el, a boldogság bódulata, melyből nem akart felébredni. A tenger pedig először csak ringatta a fekhelyet, majd megemelte és hullámozó hátára vette. Kivitte az egyszerű lakból, ringatva vitte magával, vissza az anyabölcsőbe. A nyílt vízen aztán a szerelmes-halálos ölelés még szorosabbá vált, s a tenger a fiút lehúzta mélységes mély kútjába, örök álommámorba temetve, melyből nincs ébredés....

Cillag Tamás

Rágyújtanék...

A férfiak büdösek, heten vagyunk. A régi orosz tv recsegve szól, de mi ennek is örülünk. Az asztalon nincs terítő, úgyse takarna semmit. Ilyen a csurma. Az ágyon fekszem, ahogy mindenki, fejem mellett kép: asszony és gyerek. Igen, csak asszony és gyerek, az apa hiányzik. Coelho-t olvasok, és gyűlölöm istent. Mert engedi ezt a szart! A pofont szégyellem, gyerekként vertek. És utána jött a tűz, most is meggyújtanám... Emléket vetít az elme, a film pörög, nehéz vasajtót zártak ránk, ahogy nehéz vasajtó van a szíven is.

Hiányzik a zene, talán oldaná a csendet. Valamelyik zárkában szól a börtön blues: valakit vernek. Vicsorgó vadállatok kergetik egymást a tudatban. Rohadékok! Hallgatok, bár hallgatásom is hiába. Mellettem hurkot kötnek lepedőből, hagyom. A szövet hasad. Megéri a reggelt? Lesz egyáltalán reggel? Szerencsétlen! Nem tudsz kiszállni ebből a csontkerékből, a rácsok közötti húsbörtönből nem ilyen egyszerű a szabadulás.

Nemsoká fel kell mosni, a folyosó köve undortól fénylik, ahogy végignyalja a szennyes felmosó rongyba tekert feje. A rácsokon bejön a fény, és az égre látok, annyira végtelen, mint amennyire távoli a szabadulás. Dühöm csendes, erős... Fénylik, ahogy parazsa a csikknek.

Úgy rágyújtanék...

Bódai-Soós Judit

Ék

A halál egy üveg pohárba bújt a színház egyik öltözőjének asztalán. A színésznőre várt, az ünnepest, tehetséges, gyönyörű és ifjú nőre, akit a siker röptetett pillangószárnyain, s aki mégis a halállal kívánt randevúzni.

A színésznő régóta várta már ezt a találkozást, a hírnév, a csillogás csak máz volt üres életén. Amikor egy pillanat alatt elveszített mindenkit, akit addig szeretett, megdermedt a szíve. Azóta csak magtalan héj, eljátszott szerep csupán.

Ezerszer ezer sóhajjal hívta a halált, de mindeddig hiába, mert az ritkán érkezik rendelésre. Ha jön, többnyire hívatlan vendég a háznál, s messzire elkerüli azt, aki szívesen fogadná. Ma azonban meggondolta magát, és mégis eljött a randevúra a fekete lovag. Amúgy egy koldust szemelt ki magának, éppen érte indult, amikor a nő újabb sóhaja utolérte, és a méregkapszula feloldódott a pohárnyi vízben. Nem szánalomból tett miatta kitérőt, hanem pusztán kíváncsiságból. De, hogy eredeti szándékáról se mondjon le végleg, úgy rendezte a dolgokat, hogy a színésznő és a koldus útja keresztezze egymást.

A koldus a színház művészbefjárója előtt téblábolt, bár nem sok jóra számíthatott itt, mert a hírességek, a valakik, ritkán veszik észre őt, a senkit. A lába mégis idehozta. De most nem koldulni jött, hanem búcsúzni. Érezte, hogy közelít hozzá a vég, és nem akart úgy elmenni, hogy előbb a lányától el ne köszönjön.

Lassan öt éve már, hogy nem látta, azóta él az utcán, azóta csak önmagát veszített árnyék.

Öt éve, amikor kiengedték a börtönből, felkereste a lányt, de ő, az ünnepest színésznő, kidobta, megtagadta apját. Oka volt rá – hitte a koldus, és félt, hogy most sem lesz ez másként, de szerette volna legalább még egyszer, utoljára látni.

A bocsánatára nem számított, nem is várta el tőle, hiszen önmaga sem volt képes megbocsátani magának...

Ittasan vezetett, és beleszaladt egy parkoló kamionba. A kocsi a kamion alá gyűrődött. Ő túlélte a balesetet, utasai viszont behaltak. Így lett feleségének és fiatal vejének gyilkosa, egyszerre özvegygé téve saját magát és egyetlen lányát, a nászútról éppen csak hazatért újaszszonyt.

A külvilág által rászabott büntetést leülte, szabadon engedték, s ő mégis fogoly.

A bűn halált szült, és ő úgy érezte, hogy csupán a halálban foganhat meg a feloldozás. Búcsúzni jött, mást nem várt.

Kicsit összeszedte magát, megigazította koszos rongyait, a tenyerével igyekezett lesimítani kusza haját, de érezte, hogy még így sem szerzett olyan külsőt, amivel elnyerhetné a recepciós bizalmát. Az erős vágy azonban megtoldotta kurta bátorságát annyira, hogy mégis be tudott lépni a forgóajtón.

A recepciós pult üres volt. A koldus körülnézett, hangosan köszörülte a torkát, hogy felhívja magára a figyelmet, de nem került elő senki, aki megállíthatna volna. Tétován elindult hát a folyosón az öltözők felé. Nem tudta, hogy pontosan hová kell mennie, öt évvel ezelőtt már a

recepcióról kidobták, és az utcán várta meg a lányát, így most először járt idebenn. Bizonytalanul mozgott az idegen helyen. Arra számított, hogy nyüzsögni fognak itt az emberek, de nem találkozott senkivel.

A jobb oldalon egy ajtó hívogatóan nyitva állt, mintha éppen rá várna.

A koldus előbb csak a folyosóról kandikált befelé, aztán megérezte valamit, ami belépésre készítette. Nem tudta volna megmagyarázni, hogy mi ez az érzés, de valahogy benne volt a levegőben a lánya emléke. Mintha léleknyomot hagyott volna maga után a kis helyiségben.

Becsukta az ajtót, álldogált egy darabig, aztán mivel testi gyöngesége győzedelmeskedett a méltósága fölött, leült a sarokban álló kanapéra. A folyosóról állandó jövés-menés, beszélgetés, kacagás, és kiáltások zaja hallatszott be, egészen hihetlenné téve az előbbi kihalt csendet.

A koldus a melegben hamarosan elszenderedett. Akkor sem ébredt föl, amikor a színésznő belépett az öltözőbe.

A nő kimerülten roskadt le az asztal mellett álló székre, hátát a falnak vetette, lehunyta szemét és pihent. Ő sem vette észre az apját.

Csak a halál látta és figyelte mindkettejüket. Csendben figyelt, és türelemmel várt. Nem volt sietős dolga, hiszen ahol nem látják szívesen, ott úgysem bánják, ha késik, akik pedig halni vágnak, azokat amúgy is szívesen várokoztatja.

A koldus felköhögött álmából, és ezzel lányát is felriasztotta. A színésznő ijedten nézett az árnyékká lett emberre. Idegennek vélte. Sikoltani akart, de a hangja cserbenhagyta, amint ráismert

apjára, hát inkább hallgatott. Hirtelen úgy érezte, hogy más elvesztésénél talán még nagyobb tragédia, ha valaki önmagát veszíti el...

A koldus görnyedten, magába roskadva ült és várta, hogy lánya végképp kihajtsa az életéből.

Hosszú percekig ültek így némán, s talán tovább is tart ez a mozdulatlan csend, ha a halál elzsibbadt tagjai fel nem lázadnak ellene. A halál nyújtózkodott, fészkelődött, s közben megpendítette egy leheletnyit a pohár szélét, amiben érkezése óta kuporgott.

Az apró zajra a koldus és a színésznő egyszerre rezdült. A nő ösztönösen a pohár felé nyúlt, apja pedig felsóhajtott.

– Kislányom – vált szóvá a síró lélegzet a koldus ajkán.

A rég hallott hangtól megremegett a színésznő keze, s a pohár a földre hullt, darabokra tört, tartalma szétfolyt a padlón.

A két ember a szilánkokat nézte, aztán már csak egymást. A halálnak pedig többé nem volt helye közöttük.

Lévai Wimmer Mária

Bánatarcú ős

Már bánatarcú az ős:
Az arany, bíborszín levelek
Zuhannak, keringnek, hullnak a földre;
Beborítják a sáros utakat
Bíborszín, fehérló paláttal
A temetők csendjében apró fények;
Gyertyák, mécsesek világítják meg a
sírkertet

NOVEMBER ELSEJÉN

Hans-Guido Klinkner

HÓFEHÉRKÉT HÓ CSÓKOLJA
(*Schnee küsst Dornröschen*)

Akárha a herceg csókja
a Hófehérke című meséből,
az Alpok falvait úgy rázta fel
az enyhébb hetek után
jött hirtelen hóesés.
Valamennyit élénkebb tettegességre
ébresztve.

Lesikló pályákat hengerelnek,
liftek, üzletek és konyhák
kerülnek ismét használatba.
Minden csapból sör áramlik,
más flaskákból pálinka és vörösbör,
a kasszában lazábbá lesznek
az enyhe idő alatt összegyűlt bankók.
A lesiklopályákon
a normál polgár száguldó síelővé
változik át.

Délután, ha a liftek leállnak,
a turisták úgy ugrándoznak lecsatolva
léceiket,
mint a lendületét veszítette sasmadár,
akárha robotok, igyekeznek a buszhoz.
Egyes csonttörést szenvedetteket a
helikopter
már korábban a völgybe repítette,
hogy a kórházak is megkapják részüket a
tél áldásaiból.

CSÁBÍTÓ CSÚCS
(*Lockende Gipfel*)

A tiszta levegő
zsugorítja a távolságokat,
karnyújtásra tűnik a csúcs s hegyi
kunyhó.

A felkapaszzkodás
csak gyermekjáték a gyakorlottaknak,
kiadós egytálétel és a hűtött sör élvezete
a jutalom.

De kínszenvedés a felkapaszzkodás
a gyakorlatlanoknak,
ásványvíz és a vérnyomás stabilizálók,
egy muszáj a számukra.

A leereszkedés a tapasztaltabbaknak
csak könnyed gyakorlat.

De a kezdőknek kínszenvedés
a völgybe szállás:
ólom nehezek a csontok és hajlatok,
kurtítja a lépést,
botladoztatja a lábakat.

Ismét a völgyben:
a gyakorlottak tovább gyakorolnak,
új csúcsokkal jutalmazták maguk,
a kényelmesek kényelmükben,
a csúcsról szőtt álmaikat habzsolják.

Fordította: **Bayer Béla**

Budai István

Fehér havon

Fehér havon és zöld fákon
reánk köszönt a karácsony,
kigyúlnak az éji fények,
újra élnek friss remények,
feldíszített fenyőágon
érkezett meg boldogságom.

Bayer Béla
versei

NOTTURNO

Patyolat kérgű nyírfaág rebben,
barkáira hópillék lelke ül
mint kibomló fénynyaláb, szelídül
pilláinkhoz a kivérzett hajnal.
A som üstökén vertarany sisak
hirdet atyafiságot, s nicsak!
Egy mókuslány virtusa nyargal.
Szerelmes iszalag fehérlik
iramodva, hisz pártába kérlik
szirmainak hamvazó hitelét.
Ibolyáll az ég, szalonka szólal,
dacolva az örökkévalóval,
míg Nap-kéve kínálja melegét.

IMÁVÁ TISZTUL

Kezem a kezekben otthon.
A lány szél hajadba túr.
Lobot vet csöndben az alkony,
s leszek árnyékodul.

Arcodhoz szédül a csillag,
édesül szádon a szó,
ébredünk együtt ha virrad,
hullámot dajkál a tó.

Magaddá olvasztja létem,
parázsló szembogarad,
imává tisztul az ének,
s jön napra újra nap.

Pusztuló sejtjeim lángja
vonagló koronatűz,
rászólnék nem volt anyámra,
versemben halál betűz.

Öllek kezemben késsel,
Hekate arcú a táj,
vigyázlak hát, öleléssel,
míg el nem fehérül a száj.

IGÉZŐ

Szűrt csöndet dajkál a bányasor,
kecsesen hajló a traverzek árnya,
ernyőt bont lomhán a vadkapor,
s lelibben a sárga délutánra.

Szerényen szusszan az aknaöl,
tornyán fanyalgó fénynyaláb pózol,
a vasárnap homloka tündököl,
borostája visszanez a tóból.

A meddőpúp komoran hallgató,
palával sejlő a csillék álma,
egy vakságát viselő barna ló,

rúgat a tegnapok távolába.
A virághab mámorát könnyedén,
méh csókja váltja meg som kegyén.

VÍZPARTON

Füvek tűhegyén feszít az alkony,
ketten vigyázzuk, te meg én.
Átszótt pára leng, zászlóz a parton,
a vízről fut, szökik a fény.

Nádiverébhad szóttalan bókol,
légre dermed a surrogás,
cigányszemekkel törpefűz hódol,
pergő csöndet hasít a sás.

Összeboruló renceszál rezzen,
a sötétség zsákját kioldja,
rádhajolok, csillag ül szemedben,
árnyékainkat összeborozza.

Horváth Adrienn

Őszféle

Pofon vágja a szél a korhadt fákat.
Sikítva dobálják le levelüket.
Olyan érzéketlen a levegő. Süket.
Nem hatja meg a sípoló bánat,

csak elsuhan. Röppenése rövidzárlat
okozója a sétányon. Terhüket
hullatják a lombok, alvás van és szüret
előtti lángvörös bokrok borítják a tájat...

Ebben a képben szaladok utánad,
boldogság. Sosem ismertelek,
csak mindig annyira, hogy a vágat

felkarcold és az emlékeket...hányat?
Hidegnek éreztem, mint a bőrkötésű
szívedet
összefogó smaragdzöld zárat.

Csigalépcső

Mondj valamit.
A fül labirintusában hadd tévedjen el
a meséd. Suttogó ajkaid az árnyak
fölöttem: puha, nedves kis hollószárnyak,
ahogy megnyalod. Nyelveden
egy légbuborékból visszacsillan tekintetem,
s te szememből kiolvasod a vágat,
ami feléd húzott. Egymásba
tévedtünk, én libabőrösen, vigyázva
simulok meleg vállad szeplőjéhez...
Ajkad meg fülem csigavonalára.

Boér Tamás

Téli szonett

Lucsoktól senyvedőn, fekete
táj, fanyarú már ködnyi uszálya,
jégtől roskad a hajnali pára,
ha fagymalma apróra morzsolja le.

Szederjes ég, hóval hengerled-e
a föld fagyott csontját éjszakára?
S zúzmarás lábbal összejárja,
ha kihül majd forró lehelete.

De felhőbe vackolja magát
a fagy marta ékes égbolt,
pihével szúrja torkon a fát

ezüst kapualjban a vén Hold,
s ahol lassan vonulnak át
olvadó szívük kásányi folt.

Gyalogtúra

Túl a templomkert füstös olajszagán,
hol rétek mézédés illata
árterén reszket a fa.

De a csend dörgő lépte itt
megzörgeti a táj fagyöngyeit.

Valahol muzsikát hallani...
s a látkör lehelte ég-ezüst
köré font éjjelt a síri füst.

Csend van...
Csendes gyalogtúra
a kivégzőfal felé.

Németh Erzsébet

Megtorpan lábad

Megtorpan lábad a csoda torkolatánál,
pedig mióta követted medrében vonulatát...
Most lecsordul az idő tengerébe,
s te reménytelenül álldogálsz tovább.

A **Lant** Irodalmi Folyóirat
előfizetési díja egy évre: 1.500,-Ft.
Előfizetni postautalványon lehet a
szerkesztőség címén. A lap évente
hat alkalommal jelenik meg.

kis **LANT**
IRODALMI FOLYÓIRAT

Főszerkesztő: Németh Dezső
Irodalmi szerkesztő: Németh Erzsébet

Szerkesztőség címe:
Németh Dezső
Lant
1211 Budapest
Ady Endre út 5. 3/10.

Telefon: 277 7196
Mobil: 06 30 431 7837

Kiadja a Lant Irodalmi Klub
Magánkiadás

www.kislant.hu

ISSN 1788-7542 (Nyomtatott)
ISSN 1788-7631 (Online)

Németh Dezső

Fények sötétre esnek

Falevélen maradt ég darabja,
csupasz csend lapult alatta.
Lefeküdt csend-csupasz-idő,
emléke fakuló éj-temető.
Merre-van-út keres téged,
eltévedt ősz keze éget;
szőkés hajú csillagok
között érezlek téged.
Valaki sóhajt csupasz széllel,
út fut át rajtam – nem ér el...
Esőcsend fakul ágasfán.
Merre vagy? Ismersz talán? –
Megismersz? Vérző csend
alszik ajkam hajlatán. –
A kert öreg virága roskad.
Madár nézi: a fa kikorhad.
Kiállt a szél: – Merre menjek?
A fények sötétre esnek...
Özönlik arcod át a kerten,
gyűrődik össze a csendben.
Botlik, megbotlik lábam,
nem volt utak vittek?
Nem vittek soha!
Meztelen madár a szél,
nem repül oda...
Falevél-madár s öreg virág;
zörög lehulló cserjeág.

2010. ősz

Műkedvelő írók, költők jelentkezését is várjuk! Az elfogadott írásokat közöljük!

Ára: 250,- Ft.